

tens Dom i Leipzig af 18de Februar 1881 ophævedes Oberlandskulturgerichts Dom og stadfæstedes Kredsrettens Dom, hvorved det altsaa blev erkendt, at det fuldt ud var Skatter og ikke Domæneafgift. Herefter forekommer det mig, at hvis den danske Stat virkelig — som det synes at fremgaa af de to Forhold, jeg har nævnt, Afløsningsretten og den Omstændighed, at de ikke medtages i Landstingsvalgretten — er gaaet ud fra, at det er Domæneafgifter, saa er dette fuldstændig korrekt modbevist, saaledes at den danske Stat altsaa er gaaet ud fra en fejl Forudsætning og ud derfra har paabudt Jordebogsafgiften. Men selv om dette ikke skulde være Tilfældet, selv om den danske Stat erkender det for at være Skat, saa forekommer det mig dog, at Billighed og Rimelighed tale for, at man her i Danmark ikke stiller de 8 Sogne ringere, end Tyskland stillede de Sogne, som overgik til det. — Angaaende de pekuniære Virkninger af dette Andragende vil jeg tillade mig at oplyse, at hele Jordebogsafgiften udgør 16,730 Kr. 15 Øre. Det er jo altsaa ikke noget stort Beløb. Men fra dette Beløb maa der drages 6,622 Kr. 17 Ø., som paahviler visse Ejendomme i disse 8 Sogne, der vitterlig er solgt Domænegods, og i sin Tid blev solgt mod en aarlig Afgift, saaledes at man ikke kan stryge Afgiften af disse enkelte Ejendomme, der bestaa af Fauslet, Straarup, Vargaarde, Drændrup o. s. v. Men da der vitterlig i disse Afgifter, som de svare, er indbefattet Jordebogsafgift, forekommer det mig at være et Billighedshensyn — og jeg henstiller det til det eventuelle Udvalg — at man fra disse Summer, som de svare, fradrager den gennemsnitlige Jordebogsafgift, som vedkommende Sogne, i hvilke de ligge, svare, beregnet efter deres Hartkorn. Derved vil det pekuniære Tab, som Statskassen her i Danmark lider ved at ophæve denne Afgift, reduceres fra 16,000 Kr. aarlig til ca. 11,000 Kr., saa det pekuniære Tab er ikke stort. — Med disse Ord vil jeg henstille til det høje Ting og til alle vedkommende, at man af Billighedshensyn og af Retfærdighedshensyn fritager disse 8 sønderjydske Sogne for denne Jordebogsafgift, som hviler trykkende paa dem, i Særdeleshed paa Grund af, at den hviler haardest paa de nu maaske mindst gode Jorder. Det er de Jorder, der forud vare i Kultur, som have den store Jordebogsafgift — det er altsaa de højere Jorder — hvorimod de lavere Jorder, der senere ved Dræning og Grundforbedring ere komne under Kultur, næsten intet svare.

Det forekommer mig, at man ikke bør stille disse Mennesker saaledes, at de kunne se hen til deres Brødre paa den anden Side Grænsen og sige: De blive bedre behandlere af Preussen, end Danmark behandler os, der med Glæde gik her til Danmark og vilde have ofret alt for at komme hertil. Med disse faa Ord vil jeg henstille dette Andragende til Velvillie fra alle Sider.

la Cour: I Gaar udtalte det ærede 3die Medlem for 2den Kreds (Jørgensen), at Agrarforeningen har fordret en retfærdigere Fordeling af Skattebyrder, og det er fuldstændig rigtigt, det er et almindeligt Landmandsønske, at Skattebyrderne maa blive fordelte paa en retfærdigere Maade. Men nu spørger jeg: Er Fordelingsmaaden bleven retfærdigere for Hartkornet ved det Forslag, som Kommissionen her har stillet? Jeg kan ikke se det. Saa kunde man jo tænke sig, at Retfærdigheden kom til Stede ved en Overførelse, men det er langt fra. Det er ikke selve Skatterne, der overføres, de overføres ikke en Gang direkte til dem, der har udredet dem, de overføres ikke direkte til Hartkornet. Vi ved, at den Trediedel af Gammelskatten, der overføres til Amtskommunen, overføres direkte til Hartkornet, men den anden Trediedel og Land- og Ligningsskattens Beløb overføres til Sognekommunerne, overføres ikke direkte til Hartkornet, men til alle, der ere i Sognekommunen, altsaa ogsaa til dem, der ikke have svarét af Hartkornsskat, og som mulig have Grunde med en lige saa god Skatteevne som Hartkornet. Jeg modtog et Brev fra en af mine Venner i Jylland, som naturligtvis som saa mange paa Forhaand var indtaget i dette Kommissionsforslag, og han talte navnlig om den enorme Fordel, han vilde have, for han havde 28 Tdr. nyt Hartkorn og 8 Tdr. gammelt Hartkorn. Nu er det saaledes, at $\frac{1}{3}$ af Skatten af de 8 Tdr. gammelt Hartkorn overføres direkte til Amtskommunen, og det kommer ham virkelig til Nytte. Han faar ganske sikkert ogsaa en stor Fordel ud af, at der skal tages Gammelhartkorn andetsteds fra og overføres til ham efter det ny Hartkorn, eftersom han har 28 Tdr. nyt Hartkorn, men kun 8 Tdr. gammelt. — Jeg indser ikke, at denne Overføring af disse Skatter virkelig kommer Landbruget til Hjælp, og jeg kan ikke indse, at de Skatter, som hvile paa Hartkornet, ere blevne retfærdigere fordelte ved Overførelsesløven. Det var en af Agrarforeningens Spidser, om jeg maa udtrykke mig saa, en af dens ord-